

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 183

гр. София, 11.01.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в закрито заседание на 11.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

като разгледа дело номер **6938** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Произнасянето е по проверка допустимостта на оспорването, с което е сезиран съда и продължаване на съдопроизводствените действия след разпределяне делото на настоящия съдебен състав.

По първоначално образуваното адм.дело № 683/2015г. по описа на АССГ, съдът е приел, че е сезиран с жалба от Д. Т. М., лишен от свобода, срещу бездействията на Началника на Затвора [населено място] и Министъра на правосъдието, изразяващи се в: Неиздаване на надлежен административен акт за преместването му от Софийски затвор в затворническо общежитие – К. на 14.06.2013г.; Отстраняването му от работа на 29.05.2013г. без надлежна заповед; Отнемането му без надлежна заповед на хранителна добавка, с която е награден през м.май 2013г.; Непроизнасянето по жалбата от страна на Министъра на правосъдието по жалба, подадена от него срещу Заповед №230/14.06.2013г.

С протоколно определение от 16.06.2015г. по адм.дело №683/2015г. на АССГ, съдът е разделил производството по искането по реда на чл.257 АПК от производството по иска за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди. По отделеното производство, по иска на осн. чл.1, ал.1 ЗОДОВ, е образувано адм.дело № 6131/2015г. на АССГ, прекратено с Определение № 4808/08.09.2015г., което не е обжалвано.

С решение № 7832/20.06.2017г. по адм.дело № 3290/2016г. на ВАС, е обезсилено постановеното решение № 20/03.01.2015г. по адм.дело №683/2015г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ. ВАС е приел, че съдът се е произнесъл по нередовна искова молба и е дал указания за обездвижването ѝ за уточняване предмета на спора.

Новообразуваното дело е настоящето № 6938/2017г. по описа на АССГ, по което е депозирана искова молба вх.№2883/29.01.2018г. и уточнение към нея от 11.10.2018г. с направено уточнение относно предмета на спора. След разделяне на делото, исковите претенции за обезщетение на неимуществени вреди не са предмет на настоящето

производство.

С протоколно определение от 11.10.2018г. по адм.дело № 6938/2017г. АССГ, 57-ми състав, е прекратил производството по делото поради неотстраняването на нередовностите на исковата молба. Това определение на АССГ е отменено с Определение № 1158/29.01.2019г. по адм. дело 15105/2018г. на ВАС и делото е върнато за продължаване на съдопроизводствените действия. В мотивите на отменителния акт е посочено, че следва да се прецени предмета на делото и вида на търсената защита, с която съдът е сезиран, да се извърши преценка за редовността на оспорването по чл.150 и 151 АПК, чл.250 и чл.257 АПК или чл.127 и 128 АПК.

На 23.07.2020г. от Д. Т. М. е депозирана искова молба – уточнение. В съдебното заседание, проведено на 04.11.2020г. от процесуалния представител на ищеца е поискан отвод на съдебния състав и такъв е постановен с Определение № 9175/11.12.2010г., след което делото е разпределено на настоящия съдебен състав, който при съобразяване исканията на Д. М., направени с уточненията от 29.01.2018г., 11.10.2018г., 23.07.2020г., извършените процесуални действия и постановените съдебни актове намира, че предмет на настоящето производство е искане по реда на чл. 257 АПК(в сила към образуване на производството).

Предмет на настоящето производство, след разделяне на производството и отделяне на иска по ЗОДОВ, извършено с протоколно определение от 16.06.2015г. по адм.дело №683/2015г. на АССГ, е:

I.Искане за обявяване на нищожност на : 1.Заповед № 230/14.06.2013г. на началника на С. затвор; 2. Заповед №Л-7453/2 от 16.08.2013г. на Гл.директор на ГД“ИН“ ; 3.Писмо №94-Д-174/22.10.2013г. на зам. министър на правосъдието и 4.Заповед №323/14.06.2013г. на началника на С. затвор.

II. Оспорване на действия/бездействия на Началника на затвора [населено място]: 1. незаконосъобразно преместване на Д. М. на 14.06.2013г. от затвора С. в ЗО К.; 2. незаконосъобразното му отстраняване от работа на 29.05.2013г.; 3. незаконосъобразното издаване на възможност да ползва награда, дадена му през месец май 2013г. по силата на Заповед №574/20.05.2013г. на началника на затвора-допълнителна хранителна пратка.

При преценка на допустимостта на заявените претенции, при съобразяване с доказателствата по делото и становищата на страните, съдът прима, че производството по искането за обявяване на нищожност на: 1. Заповед № 230/14.06.2013г. на началника на С. затвор; 2. Заповед №Л-7453/2 от 16.08.2013г. на Гл.директор на ГД“ИН“; 3. Писмо №94-Д-174/22.10.2013г. на зам. министър на правосъдието и 4. Заповед №323/14.06.2013г. на началника на С. затвор, е не допустимо и ще следва да бъде прекратено по следните съображения:

Заповед № 230/14.06.2013г. на началника на С. затвор, с която на основание чл. 104, ал.1 и чл.101, т.1 ЗИНЗС на Д. Т. М. е наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение“ и Заповед №Л-7453/2 от 16.08.2013г. на Гл.директор на ГД “ИН“, с която се е произнесъл по повод обжалване по административен ред, не подлежат на съдебен контрол, по аргумент от чл.110, ал.1 и чл.111 ЗИНЗС. Съгласно цитирания закон на съдебен контрол подлежат единствено заповедите по чл.101, т.7 ЗИНЗС за налагане на дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия за срок до 14 денонощия“. Целта на законодателя е да се осигури защита на правото на лишения от свобода при налагане на по-тежко дисциплинарно наказание, но не и за наказания, като процесното - “писмено предупреждение“. След като е недопустим съдебен

контрол за законосъобразност на оспорените заповеди, то недопустимо се явява искането за самостоятелно прогласяване на тяхната нищожност. В противен случай би се стигнало до заобикаляне на закона и ограничаване правото на обжалване на законосъобразността на посочените актове, а се допусне проверка за нищожност.

По изложените съображения е недопустимо и оспорването на действията по незаконосъобразното налагане на дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ - заповед № 230/14.06.2013г. Незавършването на действията по издаването на административния акт са част от административното производство по издаването му и не могат да бъдат предмет на самостоятелна защита по реда на чл. 256, респ. и по отменения чл. 257 от АПК. Защитата по чл. 256 от АПК има за предмет фактически бездействия, които не са част от административни производства за издаване на административни актове. Незавършването на фактически действия, които са част от производството по издаване на административен акт, е извън хипотезата на чл. 256 от АПК.

Ще следва да се прекрати производството и в частта относно обявяване нищожността на Писмо №94-Д-174/22.10.2013г. на зам. министър на правосъдието, тъй като не е налице индивидуален административен акт, който да подлежи на обжалване.

Оспорената Заповед №323/14.06.2013г. на началника на С. затвор е относно освобождаване от работа на лишен от свобода, работещ съгласно чл.80 ЗИНЗС. С посочената заповед Д. М. е освободен от назначението му да поддържа и хигиенизира компютърния клуб и се прекратява действието на Заповед № 215/03.05.2012г. Съгласно чл. 80, ал. 1 ЗИНЗП с изрично писмено съгласие на лишените от свобода администрацията на затвора може да им възлага доброволен неплатен труд за изброените дейности, вкл. организиране и провеждане на курсове за ограмотяване, творчески, културни, спортни и други дейности от лишени от свобода, които притежават съответната квалификация или умения (т. 4), а съгласно чл. 175, ал. 1 и ал. 2 ППЗИЗС доброволният труд по чл. 80 ЗИНЗС се възлага от началника на затвора по предложение от съответния инспектор по социални дейности и възпитателна работа. Предлагащото и осигуряването на възможност за полагането на такъв труд е предоставено на преценката на началника на затвора в зависимост от нуждата за осъществяването на конкретни дейности, изброени в чл. 80 ЗИНЗС, и качествата на лишения от свобода. Тогава, ако лишеният от свобода е съгласен, доброволният неплатен труд се възлага от началника на затвора. Следователно, писменото волеизявление на началника на затвора за прекратяването на такова възлагане на полагането на доброволен неплатен труд не е индивидуален административен акт, тъй като не засяга законово регламентирано право на лишения от свобода.

Ще следва да се прекрати производството във връзка с направеното уточнение от 11.10.2018г. с което се въвежда нов предмет, което не е допустимо в административното производство, каквото е настоящето. С направеното уточнение се „добавя“ към пункт 2. на ИМ от 29.01.2018г. относно оспорените действия на ответниците, оспорване на спиране от работа без надлежна заповед, ограничаване на възможността му да постъпи на работа през двете години в ЗОЗТ К. и др. действия/бездействия, посочени в общо 11 точки. В производството по чл.257 АПК не се прилагат разпоредбите на ГПК за изменение и допълнение на исковата претенция, поради което добавянето на нов предмет е недопустимо.

Предвид гореизложеното, производството на основание чл.159, т.1 АПК в посочените части ще следва да бъде прекратено, а също и по отношение на

ответниците Министър на правосъдието и Гл.директор на ГД“ИН“, поради което съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ПРЕКРАТЯВА производството по предявеното от Д. Т. М. искане: 1. За обявяване на нищожността на Заповед № 230/14.06.2013г. на началника на С. затвор, Заповед №Л-7453/2 от 16.08.2013г. на Гл.директор на ГД“ИН“, Писмо №94-Д-174/22.10.2013г. на зам. министър на правосъдието и Заповед №323/14.06.2013г. на началника на С. затвор; 2. Относно незаконосъобразното налагане на дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“-заповед № 230/14.06.2013г. на началника на Софиския затвор; 3. Относно направеното с уточнение от 11.10.2018г. и въвеждане на нов предмет с допълнения в общо 11 точки, съдържащи оспорени действия на ответниците.

ПРЕКРАТЯВА производството по отношение на ответниците Министър на правосъдието и Гл.директор на ГД“ИН“.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО за прекратяване на производството подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 7-мо дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

Производството следва да продължи по предявеното искане по реда на чл.257 АПК за установяване незаконосъобразни действия/бездействия на Началника на затвора [населено място], изразяващи се в: 1. незаконосъобразно преместване на Д. М. на 14.06.2013г. от затвора С. в ЗО К.; 2. незаконосъобразното му отстраняване от работа на 29.05.2013г.; 3. незаконосъобразното издаване на възможност да ползва награда, дадена му през месец май 2013г. по силата на Заповед №574/20.05.2013г. на началника на затвора-допълнителна хранителна пратка.

Страни в производството по чл. 257, ал. 1 АПК са ищецът и административният орган, чието неоснователно бездействие е предмет на спора. В случая страни по делото са ищецът Д. М. и ответникът - административният орган - Началникът на затвора [населено място].

Разпоредбите на чл. 256 и чл. 257 АПК (отм.);, в редакцията им преди изменението на АПК, в сила от 01.01.2019 г., предвиждат защита срещу неоснователни бездействия на административен орган, като очертават предмета и реда на оспорването. Първата от посочените норми, озаглавена "Предмет на оспорването" сочи, че неизвършването на фактически действия, които административният орган е длъжен за извърши по силата на закона, подлежи на оспорване, а в ал. 1 от втората норма, озаглавена "Ред за оспорване", е посочено, че бездействието на административен орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно, като се прилагат правилата съответно за оспорването на индивидуалните административни актове. Както неоснователните действия, така и неоснователните бездействия следва да са фактически и да рефлектират в правната сфера на лицето, търсещо защита. Определящо е, че задълженията за фактически действия на органа, както и тяхното

съдържание, трябва да настъпват пряко по силата на правна норма и не трябва да са опосредени от допълнително волеизявление.

В тежест на ищеца е да установи има ли нормативно, респ. законово задължение за действие от страна на администрацията - основен елемент от фактическия състав на чл. 256, респ. чл. 257 от АПК или е налице фактическо бездействие.

Относно направените от ищеца доказателствени искания, съдът намира същите за частично основателни.

В съдебно заседание на 4.11.2020г. процесуалният представител на ищеца е пояснил, че с поисканите свидетели Славей Т., П. Л., Д. П. и С. Н. ще се доказват неимуществените вреди, претендирани от ищеца. Доколкото производството за присъждане на тези вреди е отделено и не е предмет на настоящето дело, то ще следва искането за разпит на свидетели да се остави без уважение като неотнормимо към предмета на спора.

Искането за представяне на оригинали на Заповед №230/14.06.2013г., Заповед № 574/20.05.2013г., Заповед №Л-74533/16.08.2013г. също ще следва да се остави без уважение с оглед прекратяване на производството относно тяхното оспорване.

Ще следва да се изиска от ответника да представи копие от личния картон на ищеца.

Предвид изложеното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

СТРАНИ по делото са: ищецът Д. М. и ответникът - административният орган - Началникът на затвора [населено място].

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за разпит на свидетели и призоваване като такива на Славей Т., П. Л., Д. П. и С. Н..

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за представяне на оригинали на Заповед №230/14.06.2013г., Заповед № 574/20.05.2013г., Заповед №Л-74533/16.08.2013г.

ДОПУСКА да се изиска от ответника копие от личния картон на ищеца.

След влизане в сила на определението за частично прекратяване на производството, делото да се докладва за насрочване.

Копие от определението да се връчи на страните по делото.

СЪДИЯ: